

Subjekt (jeho identita)

Subjekt musí na své identitě (a tím máme na mysli jeho osobitost) aktivně pracovat, musí své „bytí“ – a tudíž i jeho integritu a identitu – „vykonávat“. Nicméně aby to vůbec mohl dělat, musí jedna „složka jeho identity tomuto vykonávání předcházet – jinak by nebylo možné, aby na ní pracoval jakožto na „své“. Zároveň však platí, že ani tato základní, „předchůdná“ identita (tj. tato část či složka jeho identity) nemůže být považována za něco obecného, tj. jako by ještě o žádnou skutečnou „osobitost“ nešlo. A tak i když jde jen o identitu a osobitost zárodečnou, primitivní, „primordiální“, musíme ji považovat za přísně adresnou, k určitému subjektu směřující. Protože však sám subjekt musí být založen jinak než čímkoli již daným, „předmětným“ (byť jen zčásti předmětným), musíme zdroj oné základní identity subjektu považovat za totožný s původcem subjektu (každého subjektu) samého: to vposledu znamená, že subjekt i se svou základní identitou je sám sobě darován, a to i se schopností na své identitě dále pracovat a tak dovádět svou osobitost k naplnění toho, co pro něho je tím, co „býti má“.

Subjekt je tedy už tím, jak je založen (ze strany ne-jsoucího, ne-předmětného, z budoucnosti přicházejícího, tj. ryzí nepředmětností před-ustaveného), pověřen a poslán k tomuto plnění, ale také vybaven „náklonností“ k tomuto plnění („vírou“).

(Písek, 070202-3.)